

entig med de Medlemmer, som af den Grund foreslaa Henvisningen til Ministeren, idet jeg selvfølgelig ikke vil henvise Noget, som ingen Betydning har. Jeg haaber imidlertid, at den ærede Minister vil være meget varsom, naar han overveier disse Andragender, og navnlig søge at dele Sol og Vind lige imellem de forskjellige Fiskeribrug. Vi ere nemlig saa heldig stillede i Danmark, at vore Fiskevande tillade os at bruge forskjelligt Fiskeribrug ved Siden af hinanden, uden at de væsentlig kollidere, og man maa derfor være meget varsom med, at et enkelt Fiskeribrug ikke skal ødelægge alle andre saaledes, at vor Fiskerbefolkning skal vinde ind til en Ubetydelighed. Hermed skal jeg anbefale den nævnte Indstilling under Nr. 3.

Schiøtz: Jeg skal kun ganske kort meddele, hvorfor de to ærede Medlemmer for Odenje Amts 6te Valokreds (Højmark) og for Frederiksberg Amts 5te Valokreds (P. Bedervej) og jeg ere blevne Mindretal ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Andragendet under Nr. 28 skulde foreslaas henvist til Indenrigsministeren. Vi have ikke opfattet Andragendet saa platonisk, som den ærede Ordfører vilde gjøre; vi have ikke kunnet se, at der i dette Dilemma er nogen Udflugt til, at man skulde lægge hæmmende Bånd paa Fiskernes fri og uhindrede Erhverv. Vi have ment, at der bagved Andragendet laa noget andet, nemlig, at man vilde fremkalde et Forslag til en almindelig Fiskerilov, hvori man fastslog dette Fiskernes fri og uhindrede Erhverv, og dertil vilde vi ikke være med. Vi have den Opfattelse, at de politiske Forhold for Tiden ikke ere til at indlade sig i nogen større Reformforhandling med dette Ministerium. Vi have ment, at et Fiskerilovforslag fra den nuværende Indenrigsministers Side ikke vilde kunne gennemføres. Vi have ikke den Tro til den nuværende Regjerings Evne og Villie til at gennemføre en saadan Lov, at vi vilde opfordre ham til at forelægge den. Men jeg kan paa egne og Meningsfællers Vegne sige, at vi selvfølgelig ere enige med de øvrige Udvalgsmedlemmer i, at man ikke bør lægge hæmmende Bånd paa Fiskernes fri og uhindrede Erhverv.

Leth: Jeg vil begynde med at udtale min Paaskjønneelse til den høitærede Indenrigsminister for den Maade, hvorpaa han modtog Indstillingen om at henvise til ham Andragendet fra Fiskere i Middelfart. Det er jo ganske saaledes, som den høitærede Indenrigsminister udtalte, at det, som Andragendet gaar ud paa, jo er det Samme, som

det lille Lovforslag med en Tidsgrændse af 4 Aar gaar ud paa, som nu er vedtaget af begge Thing, og som med det Første kan forventes stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, og Andragendet gaar jo ud paa, at dette ogsaa for Fremtiden maa blive gjældende Ret. Jeg tillader mig at henlede den høitærede Indenrigsministers ligesom ogsaa det høie Things Opmærksomhed paa, at det Standpunkt, paa hvilket Regjeringen i det Hele taget har staaet til Fiskerispørgsmaalet, har været ganske betydeligt fra det Tidrum, da det første Fiskerilovforslag fremkom her i Rigsdagen, og senere. Da nemlig daværende Indenrigsminister Estrup i Samlingen 1867—68 indbragte et Fiskerilovforslag, da yttrede han i Motiverne til dette Forslag: at de Have, der næsten paa alle Sider omgive vort Land, som Bugter og Fjorde skjære sig ind i deres Kyster eller som Sunde og Belter adskille disse enkelte Dele ved Mængde, og Forskelligartetigheden af de Fisk, der findes i samme, frembyde en rig Kilde til Erhverv for Befolkningen, er lige saa almindelig anerkjendt som, at denne Kilde hidtil har slydt ubenyttet, eller i alt Fald uden at man har draget sig den til Nytte i noget Omfang, der staar i Forhold til dens Righoldighed. Saaledes vare de Ytringer, som daværende Indenrigsminister Estrup ledsagede sit Lovforslag med. Dette Lovforslag blev af den nuværende Fiskerikonfuldent undergivet en omhyggelig og udførlig Kritik i „Tidskrift for Fiskeri“, 3die Aargang for 1869, og Fiskerikonfuldent konkluderer, efter at have indsegaet den daværende Indenrigsministers af mig nu atter fremhævede Ytringer, derhan, at han siger: Jeg har eftervist Uholdbarheden af disse Paastaaender, De to staa altsaa stift og tvært imod hinanden med Hensyn til Anskuelse i denne Sag, Regjeringen paa den ene Side og Fiskerikonfuldent paa den anden Side. Man kan da spørge: hvem af disse to fik Retten og hvem fik Magten? og jeg vil sige, den daværende Indenrigsminister Estrup fik Ret, thi det har været sig siden den Tid, at den Kilde, Fiskeriet afgiver som Erhverv for en stor Del af vor Befolkning, er, som han sagde, slydt meget rigere, end den var slydt før, at den har afgivet Erhverv for et meget større Antal Beboere og ihærdige Fiskere i vort Land, end den tidligere gjorde. Jeg har ved en anden Veilighed fremhævet et Exempel derpaa, og jeg skal gjentage det her, at paa Pladsen Kallehave ved Ulvsund var der før 15—16 eller maaste 20 Aar tilbage kun en eller to Fiskere, nu er der over 70, og hver enkelt af disse 70 er nærværende sig bedre og rigeligere, end den ene eller de to gjorde det den Gang. Naar man saa